

lig en Rekrutstyrke til Tjeneste paa omtrent 10,000 Mand; det vil altsaa være 1 pro mille af den udskrevne og til Tjeneste indfaldte Masse, der kan faae det Geld at komme ind der, hvor Marskalkstaven ligger. Det er allerede en meget væsentlig Indskrænkning med Hensyn til Marskalkstaven, naar man mener at følge Napoleons Exempel, hvorefter den skulde ligge i enhver Soldats Lønnyfter derved, at de 999 blive udenfor og blot 1 pro mille kan komme ind paa denne berømte Skole, hvor Marskalkstaven ligger. Men saa kan det hendes, som det hidtil er hendt, at det, naar de have gaaet et Aars Tid paa denne Skole, eller naar de have gaaet begge Aar, glipper for dem, saa at de ikke komme videre; og selv om de komme videre og naae op i Premierlieutenantsklassen, er det dog et Spørgsmaal, om det just er denne Bei, Almuestanden skulde gaa for at komme til Marskalkstaven. Nei, meget vanskeligt; thi han vil sagtens ad denne Bei være 3—4 Aar ældre end hans Kammerater, der blive udnævnte til Premierlieutenanter, og han vil sandsynligvis falde for en af de allerførste Uberskræbte. Marskalkstaven vil man ad den Bei vanskelig komme til. Se, det er den berømte Marskalkstave, der ligger i denne lille Skole og i enhver Soldats Lønnyfter. Det smager af Jugl, sagde Konen, hun kogte Suppe paa den Gren, Krager havde fiddet paa, og Andet faar jeg ikke ud af dette. Tanken i Forslaget er utvivlsomt rigtig; den er ikke ny. Ja, dersom Nogen skulde hente paa at læse, hvad jeg sagde ved denne Sags 1ste Behandling for mange Aar siden med Hensyn til dette Spørgsmaal, ville de se, at jeg udtalte, at jeg var overbevist om, at man vilde komme til at erstatte det Midbel, som den næstnyngste Klasse i Officersskolen frembød, men jeg havde jo ikke tænkt, at det skulde ske paa denne Maade, og navnlig ikke derved, at man saaledes forklubbrede den hidtil kjendte Maade. Jeg har ikke Noget inod, at vi behøvede Kjøledæggen, Bekostningerne ere ikke uovervindelige; men jeg tror snarere, at det havde været heldigere, om Ministerens Plan, da han ikke turde foreslaa en selvstændig Statskole, var forbleven urørt, nemlig at Korporaler og Sekondlieutenanter, inden de gjennem den praktiske Uddannelse havde naaet at blive tjenstgjørende Korporaler og Sekondlieutenanter, ved Officerer ved Afdelingerne, som havde Tid dertil, havde faaet theoretiske Kundskaber samtidig med, at de stode i Nummer og gjorde en mindre Tjeneste, naar Mandskabet ikke var inde. Jeg tror, at denne Plan virkelig var langt heldigere ogsaa af den Grund, at Afdelingerne utvivlsomt da vilde sætte en Værdi i at konkurrere med hinanden om, hvor godt de kunde fremhjælpe de flinke og uformuende Folk til Maalet, og det vilde saagodtstom ikke have kunvet koste Staten Noget; i alt Fald havde man Lærerne gratis ved et Pennestrøg af Ministeren, thi han skal jo efter Lovens ordne disse Skoler. Jeg an-

tager, at deres lille Kjøledægge med dette lille Antal Elever vil virke hæmmende paa Bestræbelserne hos Afdelingerne istedetfor at fremme nerop den mindre formuende Mandes theoretiske Uddannelse, hæmme Interessen ogsaa af den Grund, at de tage Enkelte af de Personer bort som Afdelingerne kunde have mest Fornøjelse af arbejde med hen til Statskolen. Skulde det vise sig at være Tilfældet, da vil deres Kjøledægge gjøre Stude, som jo alle Kjøledægge i Reglen gjøre. Der er imidlertid en anden Betragtning, som jeg tror, at man vilde komme ind paa, og som jeg mente var langt sundere, nemlig at man vilde støtte private Skoler. Vi have jo flinke og dygtige Officerer, der sammen med civile Lærere oprette Forberedelseskursus for unge, kraftige Mænd, der ønske at gaa Officersveien. Saa danne private Anstalter med Hjælp fra Statens Side vilde kunne tage den unge Mand med den fornødne fysiske Uddannelse i Tide. Man vilde da kunne springe Soldat i 6 Maanedes, som den ny Lov bestemmer, og følge med andre paa Officersveien. Skulde der være større Kræfter i ham end i Andre, der fra Barndommen af have modtaget en bedre Uddannelse, da kunde mulig Marskalkstaven vinke. Det er disse Bemærkninger, jeg gjør overfor deres Kjøledægge. Kjøledægge skal man ellers behandle noget varsomt. Noget Særligt har jeg ikke mod den Form, de have givet Forslaget, udenfor det, jeg har nævnt, men jeg tror, at de her have søgt at fyldestgjøre en Tanke, som er rigtig, paa en efter de foreliggende Forhold meget urigtig Maade.

Saa komme vi til Gjenindkaldelserne, og der ser jeg, at deres Benner paa Allianceiden særlig hjælpe dem med at erklære, at Indkaldelserne nu ere nedsatte fra 120 til 60 Dage. Det glæder mig for Resten, at de have naaet til denne Erkjendelse. Da vi talte om 30 Dage, søgte de at gjøre de 120 Dage saa smaa som muligt. Det tilgiver jeg. Deres Beregning er imidlertid urigtig, thi der har foreligget mellem os Alle visse Grændser, udover hvilke vi ikke vilde gaa, og de Andre ikke forlange at gaa, og her er en saadan. Landsstingsforslaget har ogsaa 2 Indkaldelser, hver paa 30 Dage, altsaa i det Hele 60 Dage, saa der er i den Henseende ingen Forskjel. Der er dog maaſte en Forskjel, thi jeg ikke er sikker derpaa. Thi selv om de Herrer sige, at det er saa, og at de mene det saaledes, som den ærede Ordfører sagde, at det var deres Mening, at det, der staar, skal forstaas saaledes, er jeg dog ikke sikker paa, at det bliver forstaaet saaledes, naar de komme til at tænke nærmere over det. Men jeg siger, at selv om denne Sætning her i § 2: „De Menige, der have ligget til fortsat Tjeneste i 5 Maanedes, indkaldes dog kun een Gang til disse Døvelser“, skal forstaas saaledes, at de ikke komme ind som 5te og 6te Aargang, vil der fra Landsstingets Forslag dog kun være